

Тоденик
ПО НЕВОЛЯ

ЕЛЕНА АРМАС

Превод от английски език
Божана Славева

Уо

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ. Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Fiance Dilemma*
Copyright © 2024 by Elena Armas
Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
Translation Copyright © 2024 by EGMONT Bulgaria EAD
All Rights Reserved.

Превод Божана Славева
Редактор Велислава Вълканова
Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2025
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-3432-1

На читателите ми (да, ти. Хей, бейби),
очакванията ви не са непосилно високи.
Никога не позволявайте на останалите
да ви убедят, че искате твърде много.

Година и нещо по-рано...

Джози

Денят, в който вдигаш телефона и някакъв напълно непознат ти заяви: *Аз съм баща ти*, разбираш, че в живота ти ще настъпи промяна.

Така де, вижте само Люк Скайуокър. Щом чува тези четири думи, цялото му съществуване се обръща с краката нагоре. И макар аз да не съм някоя пазителка на справедливостта, която всеки миг може да премине на страната на злото, а гласът в слушалката да не идва иззад маската на тежко дишащ галактически злодей, то светът ми леко се наклони от оста си.

Само с едно обаждане аз, която не знаех нищо за единия си родител, освен че се е казвал Анди, внезапно станах част от живота на мъж, прекарал *една от онези нощи* с майка ми преди двадесет и девет години. И под „една от онези“ имам предвид нощ, прекарана *в търкаляне из сламата, след която повече не поглеждаш назад*. Но това изобщо не ме притеснява. Мама не говореше много за преживяното, нито пък за мъжа, с когото направили *чук и чао*, но всеки път ми разказваше достатъчно, та да не намразя него или начина, по който съм зачена-та. Но това не означаваше, че част от мен не се е питала. Даже напротив. Аз обаче винаги се чувствах удовлетворена от онова, което знаех. Какво като сме само аз и мама? Какво като бяхме по-различни от семействата на останалите деца? Какво като трябваше да изпълвам едната

страна на родословното си дърво със стикери на морски обитатели, което накара останалите деца да ме наричат *Медуза* през целия пети клас? Та те са удивителни създания, силно подценявани, и аз носех името им с гордост. Да бъдеш отгледана от самотен родител не е голяма рядкост, нито нещо странно. И както мама все ми повтаряше, *нормално е онова, което успееш да разчетеш в картите, които съдбата ти е раздала.*

Оказа се, че съдбата е криела няколко жокера в ръкава си.

Защото след почти три десетилетия оглушителна тишина, от другата страна на телефона се оказа баща ми. Който си имаше първо име (Андрю, *не Анди*, настоя той), фамилно име (Ъндъруд), пощенски код (Маями) и, очевидно, мисия да ме представи на едно ново семейство. На един нов свят. Среда, към каквато никога не съм си представяла, че мога да принадлежа.

Освен това имах сестра. *Сестра*. Колкото до Андрю Ъндъруд? Той беше голяма работа.

И не става дума просто за някого, който *се е устроил*. Говорим за *бизнес магнат*, с *мултимилионна корпорация*, *име, което се появява в заглавията на вестниците*, и *който със сигурност си има шофьор, а вероятно и хеликоптер*. Та той притежава футболния клуб „Маямските пламъци“, за бога. Андрю Ъндъруд се беше устроил повече от добре. Той направо процъфтяваше. И го знам не защото ми го каза, докато се представяше, а понеже бях чувала името му и преди неговото обаждане. Както и всички в Грийн Оук, в областта, а накрая и в цялата страна.

Точно затова му се изсмях. След една безкрайно дълга пауза, аз му се изсмях. Честно казано, другата опция беше просто да затворя телефона. Защото този мъж, чието място в родословното ми дърво бе запълнено от стикер

на риба манта, каза на мен, Джози Мур, кметица на родния ми град, горда собственичка на кафене, колекционерка на блестящи джунджурии и ентузиизирана реставраторка на счупени грънци, че той е Андрю Ъндъруд. Не само това, но и че съм част от сложна, достойна за НВО богаташка драма около някакво наследство. Нямаше начин да съм част от това. Аз съм момиче от малко градче. *И горда от този факт.* Наистина, за кратко бях сгодена за политик и технически почти станах трофей-на футболна съпруга, но успях да го избегна. По-далеч от това не съм стигала. Няма начин да съм част от нечие наследство. Точно затова му се изсмях.

Не се шегувам, Джозефин, отвърна Андрю с хладния глас, с който ми бе съобщил новината. Продължих да се кискам най-невъзмутимо. Тогава той заговори за мама. Не си спомням точните му думи, помня само че каза: *Елоиз* и нещо утешително, като: *Съжалявам за загубата ти.*

После си дадох сметка, че точно в онзи момент съм спряла да го слушам. Говореше ми за нечия асистентка, която щяла да уреди среща. И колко щял да ми е благодарен, ако не разгласявам естеството на разговора ни. Нещо свързано с пресата. През останалата част от разговора всичко тръгна на забавен каданс, а аз сякаш се изпарих, кимайки от време на време и отронвайки по някоя едносрична дума, щом по линията настанеше тишина.

През онази нощ не можах да мигна. И това ме тормозеше. Дотолкова, че нежно оставих една от вазите за цветя да се изплъзне между пръстите ми, та да мога да прекарам часове наред над нея, докато я лепя наново, за да... спра да мисля. Или поне да имам оправдание да не го правя. Не съм съвсем сигурна. Винаги съм се смятала за човек, който приветства промяната. През повече-

то време промяната ми е била предлагана, но случаите, когато сама съм се стремяла към нея, се брояха на пръстите на ръката. Нямах друг избор, освен да го превъзможна и така за известно време очертаванията на всичко около мен избледняха, а енергията ми се съсредоточи само върху едно нещо. Да изплувам. Да го преодолея.

Смятам, че промяната придава по-пикантен вкус на живота. Държи те на ръба.

Но за първи път, изправена пред това ново развитие на нещата, пред това ново приключение, в което да се впусна, пред новите карти, които съдбата ми раздаде, аз не изпитвах вълнение. Изпитвах ужас.

Защото със загубата на мама бях изгубила и всяка надежда да разбере кой е *Анди*. Да намеря онези липсващи парченца от пъзела, които ме бяха превърнали в жената, която съм днес. Или чисто и просто да имам избора да реша дали искам да се впусна в това търсене.

Сега вече нямах друг избор. Андрю току-що беше метнал огромен камък насред моя обикновен живот и широко разтвори една врата точно пред мен.

Милионите въпроси, които бях таила дълбоко в себе си, сега се надигаха бълбукащи в гърдите ми. И аз се чувствах като една различна Джози.

Нормално е онова, което успееш да разчетеш в картите, които съдбата ти е раздала.

Струва ми се, точно тогава осъзнах, че промяната е започнала.

ГЛАВА ПЪРВА

В наши дни

Потопих ръка в буркана със сладко.

– Хайде де, хайде, хайде – мърморех си под по-навътре, а ягодовочервената слуз покри ръката ми чак до китката. – Не ми го причинявай. *Моля те*. Излижай. Не ми се опъвай.

– Шози? – долетя гласът на дядо Мо откъм всекидневната.

Замръзнах на място, шаващите ми пръсти внезапно се сковаха. Дявол да го вземе. Ако дядо разбереше какво имам на пръста си, щеше да ме убие. Особено ако ме видеше да използвам целия буркан сладко, след като му бях обещала да изпека чийзкейк, той...

– *Шози* – провикна се отново.

– *Да?*

– *В дфора ни има някакфа шена.*

Подбелих очи.

– Какво? – попитах аз, макар донякъде да разбирах речта на беззъбия дядо Мо.

– В двора ни има някаква жена – повтори той вече по-ясно – знак, че си е сложил протезите.

Въздъгнах и погледнах надолу към отчаяния си опит да сваля нещото от пръста си. По-добре да бях използвала масло. Или олио. Трябваше да го разсея с нещо по-далеч от кухнята.

– Откъде знаеш, че просто не минава покрай нас?

– Изкачва се по стълбите към верандата. Нещо не ми допада.

Мамка му. Някой наистина ли идва?

– Нали ти казах да не надничаш като таласъм? – обадих се аз, като през това време извадих ръка от буркана и започнах да дърпам пръста си с другата. – Могат да те видят как ги зяпаш като някой – приложих още малко сила – ненормалник с тиранти. – Нещото дори не се помръдна. Опитах отново. – Знам, че се смяташ за част от кварталния патрул или нещо такова, но...

Пръстът ми се изплъзна, ръката ми се отплесна и аз ударих с лакът буркана, който се разби на пода със силен, ягодиловочервен трясък.

– Какво *но*? – попита дядо Мо. – И какво беше това?

Тихичко напусвах себе си и невероятната бъркотия, която сама бях сътворила на пода и на кухненския плот. Ръцете ми, халатът, краката – всичко беше покрито със сладко, докато аз стърчах заобиколена от счупени стъкла.

– Просто изпуснах нещо. Всичко е под контрол.

Звънецът на входната врата иззвъня.

Може би не всичко.

– Дядо Мо?

Чух проскърцването на стола му, когато той се отпусна обратно в него.

– Мо По? – повиках го аз с най-сладкия си гласец, докато избърсвах ръце в... Къде са ми кухненските кър-

пи? Бях използвала халата си. – Ще бъдеш ли така добър да отвориш вратата?

– Тази не е дошла за мен – отвърна той. – А и не харесвам непознати. Нито пък вида ѝ. – Направи пауза, преди да добави: – Освен това съм стар.

– Старостта не ти дава извинение за всичко, нали знаеш? – Събрах няколко парчета стъкло, преди внимателно да се придвижа към мивката, за да ги изхвърля в нея. – Може да я използваш, за да получиш последната кифличка, но не и да не отвориш вратата.

Поток от недоволно мърморене се разнесе откъм всекидневната, докато аз събирах останалите стъкла и изчаках за знак, че старецът се е раздвижил. Такъв обаче не последва, което ме приближаваше все повече и повече до ръба на... истерията.

– Мо По, ще... – Ново позвъняване ме накара да подскоча. Остра болка в средата на дланта пък ме накара да изскимтя. – По дяволите – извиках аз. – Тъпо, скапано стъкло и тъп, скапан...

Звънецът се чу за трети път. После за четвърти. И пети. Затворих очи и изпуфтях ядосано.

– *Морис Антоан Браун* – процедих през зъби. – Ако

не отвориш вратата, кълна се, че ще те сритам по инатливия, смрадлив задник...

– Добре де, добре – изграчи той. Столът му проскърца. Последва звукът на бавните му, тежки стъпки. Чух как входната врата се отваря, последвана от – *С какфо мога да фи помогна?*

Кучи син. Понякога ми идваше да се разкрещя по него. Отговори му женски глас.

– Моля?

– С какфо мога да фи помогна? – повтори дядо Мо,

непоносим, какъвто само той можеше да бъде. Част от мен не можеше да повярва, че пак си е махнал ченето, но защо ли се изненадвах? Дядо е професионален мърморко, а откакто получи и лек инсулт, заради който незабавно му опаковах багажа и го прибрах да живее при мен, мрънкането му се увеличи неимоверно, макар да се бе възстановил почти напълно.

– Аз... – обади се отново жената. – Търся Джозефин Мур. Сигурна съм, че това е адресът ѝ. Всички, с които говорих в града, го потвърдиха.

– *Е, и?* – нагло попита старецът.

Настъпи моментна тишина, после жената каза:

– И аз никога не греша. И не искам повече да си губя от времето, затова ще ви бъда много благодарна, ако повикате госпожица Мур. Вече висях достатъчно дълго тук, докато вие ме оглеждахте през прозореца. Не знам дали е било с цел да ме сплашите, но не се получи.

Последва нова пауза.

– Имала съм си работа с далеч по-страшни неща от едно беззъбо старче с тиранти.

Изпъшках тежко. Последния път, когато някой го беше нарекъл „старче“, дядо Мо ни изтипоса на първа страница в местния вестник. Споменът за черно-бялата снимка, на която той се бие с Ото Хигинс за едни гигантски градински ножици, а аз стоя между тях, протегнала ръце с паникьосано изражение, все още ме навестяваше нощем. Винаги съм мечтала да се появя на първа страница в пресата, но ми се искаше заглавието да не гласи: *Градинарски войни в Грийн Оук. Кметицата се затруднява да въдвори мир.*

Сякаш по даден знак, кикотът на дядо долетя откъм коридора. И той не бе никак добронамерен. Това е неговият *сега го загази* кикот, който наред със сладкото, бъркотията, халата, и, да, маската с екстракт от водорас-

ли на лицето ми, ме пришпори към действие. Избърсах ръцете си, доколкото можах, във вече съсипания халат и хукнах към вратата.

Два чифта очи запримигваха насреща ми. Устните на дядо започнаха да оформят въпрос, на който не исках да отговарям, затова се усмихнах и внимателно избутах възрастния мъж настрана. Само за да осъзная, че ръката ми е покрита с доста по-тъмен нюанс на червеното. Определено беше кръв, а не сладко.

Пъхнах ръце в джобовете на халата и се извърнах към жената.

– Здравейте – поздравих я аз с още по-широка усмивка. – Аз съм Джози. Джозефин Мур. Това съм аз. Бих ви стиснала ръката, но... микроби. Какво ще кажете вместо това да се чукнем с лакти? – Изнесох своя лакт напред. – Чувам, че е на мода в днешно време. Сред хлапетата и... тийнейджърите. Из интернет. Въобще навсякъде.

Жената стоеше безмълвна, очите ѝ няколко пъти ме огледаха от горе до долу, докато на лицето ѝ се изписа странно изражение.

– В никакъв случай. Не. – Изражението ѝ премина в ужасена гримаса. – Какво... – Явно се мъчеше да формулира правилно въпроса си. – Защо изглеждате по този начин?

– О, аз просто... правех сладкиш – обясних ѝ през смях. Не исках да се сменя. Исках само тази вечер да свърши и да настане нов ден, в който на пръста ми не е заседнал пръстен. – Голяма съм беля. Често срещано е сред сладкарите. Само че не успях да чуя вашето име. Както вече установихме, аз съм Джози.

Гримасата на жената се поразсея. Съвсем мъничко.

– Казвам се Боби – представи се тя с леко кимване, при което подстриганата ѝ на черта руса коса едва забеле-

лежимо се залюля около лицето ѝ. – Боби. Боби Шарк.

Последва неловък миг на мълчание.

– Красиво име – казах в опит да разчупя леда. – Искате ли да влезете, Боби?

Веждите ѝ се извиха нагоре.

– Държете се, все едно за първи път чувате за мен. Би трябвало да ме очаквате.

Добре че маската скри намръщването ми, защото със сигурност щях да се сетя, ако очаквах някого с фамилия Шарк*. Но пък това бе първият път, в който се появяват по никое време на прага ми, за да изискват нещо.

– Както казвам и на всички останали – поясних аз, отстъпвайки настрана, за да откряна по-широко вратата с рамо. Усмивката ми никога не е греела по-широко. – Заповядайте вътре и ще можем да поговорим колкото дълго пожелаете и за каквото поискате. – Стрелнах с очи застаналия от лявата ми страна старец. – Дядо Мо ще отиде в кухнята и ще се заеме с бъркотията, която оставих там. После ще ни направи по чаша чай. Нали, дядо?

Той изръмжа нещо, но не възрази, извърна се и се запъти към кухнята.

Отново погледнах към Боби и осъзнах, че тя няма никакво намерение да влиза.

– Или вместо това – предложих ѝ аз, потискайки въздишката си, – можем да си поговорим тук, на вратата. В такъв случай по-добре забравете за напитките. Не мисля, че ще е в настроение да ни обслужва.

Шегата ми прозвуча плоско. От начина, по който тя се намръщи, вероятно дори не я бе чула.

– Не знаете коя съм – започна Боби, – а сте готова да ме поканите вътре?

Подбрах внимателно отговора си.

* От англ. shark – акула. – Бел. ред.

ЗА АВТОРА

ЕЛЕНА АРМАС е испанска писателка, безнадеждна романтичка, както сама се описва, и горда книжна вехтошарка. А сега и е авторка на бестселърите на „Ню Йорк Таймс“ *Испанска любовна измама*, *Експеримент „съквартиранти“ по американски* и *Дългата игра*. Книгите ѝ са преведени на повече от тридесет езика, което – ако питате нея – е направо щуро.

Други книги от
Елена Армас

ИСПАНСКА ЛЮБОВНА ИЗМАМА ЕКСПЕРИМЕНТ
„СЪКВАТИРАНТИ“ ПО АМЕРИКАНСКИ
ДЪЛГАТА ИГРА